

то бѣше умрала въ истерическо припадване. Тѣлата ѝ вене творили въ санджката, и шото са вѣха сакрали гости-те чакаха да по се єдватъ споредъ тамошната окичай, че да ја занескатъ да ја зароватъ, въ това време умралата излязла отъ санджката и отишла при гости-те въ къщи. Тѣ като ја видаха сички-те са разбогаха, безъ да послушатъ че тя въикала подигра имъ „защо багате, белки не ма познавате! то сѫмъ азъ“. Напослѣдъскъ покажали-те са сакрали пакъ, и са увѣрили, че шото имъ са живиа жена-та не било призракъ (санка), ами умралата имъ сживала въ санджката.

Святый Августинъ пиши за умрѣлымъ въ Римъ попъ Андрея, че на другиа денъ послѣ умиране-то си той сживалъ въ церква-та, като го спѣвали въ присъствието на Папа-та и на сичко-то духовенство (тамъ стран. 88).

Жена-та на Пастера Кригеръ, въ село-то на Грос-Швехтенъ, на близо до Штендала, имашъ истерически припадваніа. Та са мѫчила съ тїа припадваніа много години, и напослѣдъскъ като ѝ са свѣршили силы-те, и та споредъ какво-то са виждало умралъ. Доктора, който отъ Штендала дешелъ намѣрилъ ја вене въ санджка; скаже безъ да соглаща на това, съ негови-те тръдсвѣ, като заминаха два дена, та дешла въ севе си, и станала поздрава отъ първанъ, на сепна родила единъ синъ и живала още 9 годинки (Гофландъ стр. 112).

Въ книга-та „Les Principaux phénomènes de la nature“ са говори, че единъ отъ Августи-те заболалъ и падналъ въ Астаргія. Мислили, че той е умралъ, творили го въ санджката; котка-та, която мине съмрѣлымъ мноз-